

kan betragtes som konstitutionelle Indgreb i nogen Andens Ret, men det er ogsaa af Vigtighed, at Oppositionen gjør klart, hvad det er, den anser for en nødvendig Betingelse for at kunne komme til en nyttig Forstaaelse og derpaa bygge en fremtidig Forstaaelse her i Landet ikke alene mellem Rigsdagens to Afdelinger, men ogsaa mellem de Samfundsklasser her i Landet, paa hvis gode, tillidsfulde Samarbejde den fremtidige Forstaaelse ubetinget beror. Jeg tror, jeg har tilstrækkelig pointeret det ved de forskellige Leiligheder, hvor der har været Tale derom, og jeg har gjort det igjen for lidt siden, og jeg skal rekapitulere det, nemlig at Spørgsmaalet er Thingets Ret med Hensyn til den frie Behandling af provisoriske Foranstaltninger, altsaa Ophævelse af Forsøg paa enten igjennem Finantsloven eller ved Anvendelsen af Grundlovens § 25 at tvinge en af Repræsentationens Afdelinger til at vedtage Foranstaltninger, som den ikke anser for stemmende med sin Overbevisning. Det er det, der er fket. Vi kunne ikke her anderledes opfatte Forsøget paa, at indføre Gendarmeriet og forskellige andre Ting ved provisoriske Love, som ikke forelægges dette Thing, som blive liggende i det andet Thing ganske vist i Kraft af en formelt korrekt Fremgangsmaade, men i hvert Tilfælde i Kraft af en Fremgangsmaade, man ikke vil finde fuldt saa tiltalende, hvis det blev anvendt her mod det andet Thing, og som søges gennemførte, uden at dette Thing kan komme til at votere over dem uden gennem Optagelse af Bevillinger til dem paa Finantsloven, og der gjøres til Konfliktspørgsmaal. Det er uforeneligt med dette Things Frihed til at gjøre sin Mening gjældende paa de enkelte Sager. Naar man forlanger en saglig Behandling i dette Thing, maa man ogsaa anerkende dette Things Ret til at gjøre sin Mening fuldt ud gjældende paa alle Stadier. Ellers drives Thinget igjen bort fra den saglige Forhandling. Man kan ikke faae baade i Ro og i Sæt; man kan ikke sige, lad os se bort fra alle de storpolitiske Spørgsmaal, som dog stadig komme igjen, og som vi ikke faae Lov til at behandle frit. Dem har man indrettet saaledes, at hvis I tager dem fra andet end et sagligt Synspunkt eller fra et politisk Synspunkt, saa har I Konflikten i Morgen. Det er aldeles umuligt; paa den Maade bliver der intet Forlig, det kan man være fuldstændig klar paa, vil man have saglig Forhandling, maa man ogsaa selv opgive at have saadanne Konfliktpunkter, der i Virkeligheden er det Samme som en Tvang paa dette Things lovlige og konstitutionelle Fri-

hed. Der bygges ikke noget Forlig i Danmark paa Andet end paa en fuldstændig loyal Anerkjendelse af hinandens Ret, fuldt ud. Det har altid været min Bestræbelse og er det ogsaa nu, at bidrage til, at vi fra vor Side kommer til en saa fuld Anerkjendelse af Kongens og Landstingets Ret som vel muligt, men paa den anden Side maa jeg ogsaa sige, at jeg anser det for lige saa nødvendigt og vigtigt, hvis virkelig Forliget skal blive til et holdbart Forlig, saa at der kan udrettes Noget derved, at vi i dette Thing holde stærkt paa — selv om det skal være længere Tid endnu — og bestemt paa, at vor konstitutionelle Ret fuldt ud anerkjendes. Hvad de militære Bevillinger angaar, da er Spørgsmaalene jo ikke konstitutionelle, men saglige, men der er ogsaa der indblandet en konstitutionel Side. Det har ikke gjort en Forstaaelse lettere, og det gjør den hver Dag vanskeligere, naar der enten helt eller halvt trues med, maaste meget mindre af vedkommende Minister og vedkommende Politikere end af deres Tilhængere og Kjosere omkring i Pressen, at naar dette Thing ikke vil gaa ind paa de Betragtninger, der gjøres gjældende, eller de Nasser, der næres fra Regjerings og Landstingets, maaste oveni købet kun en Del af Landstingets Side med Hensyn til store militære Foranstaltninger, saa har Regjeringen det i sin Haand og forbeholder sig Ret til at gennemføre disse Ting provisorisk, thi deri ligger det Samme: Vil I ikke med det Gode, saa skal I med det Onde. Saaledes kan man ikke forhandle, det fører ikke til Noget, eller ogsaa kun til daarlige og ulyskelige Tilstande. Maaste kan det i det første Dieblits Hus — der er jo altid nogen Hus efter et Valg, og navnlig i en saa politisk fanatisk Tid som denne — være til nogen Tilfredsstillelse for Ens Følelse at føre et saadan Sprog, men jeg forsikrer de Herrer, at det Sprog gjør mere Fortrød og afstedkommer mere Skade for en konstitutionel, konservativ Udvikling, end vi gjør os det klart i dette Dieblit. Der er Ingen her, der forlanger, at vi skal afvæbne eller Noget af det, som betegnes som Forsvarsnihilisme. Jeg forsikrer, at det er et Stikord, der er lavet i den politiske Kamp af det ene Partis Presse mod det andet. Jeg behreder den ikke det, man har Brug for Stikord, og vi maa overhovedet huffe paa, at Pressen bruger grovere Skjis og Projektiler end dem, vi have Brug for i vor Sfære, men det gjør ikke desto mindre Fortrød, dette Ord: Forsvarsnihilisme. Der kommer et falskt Begreb om, hvad det er, Flertallet og Oppositionen vil paa det militære Omraade. Oppositionens Mening er som sagt ikke Afvæbning, eller